

Bilag 5.

Justitsministeriet.

København, den 30. November 1928.

Efter at Justitsministeriet gennem Dagspressen er blevet bekendt med, at der af en Række danske Livsforsikringsselskaber er tilstillet det ærede Udvalg en Skrivelse, hvori disse udtaler Ønsket om, at § 104, 2det Stykke, i Forslag til Lov om Forsikringsaftaler ikke ophøjes til Lov, finder man Anledning til at fremsætte følgende Bemærkninger, idet bemeldte Skrivelse efter Ministeriets Formening indeholder en Række særdeles ensidige og delvis urigtige Betragtninger:

Den foreslaaede Bestemmelse gaar ud paa at sikre Forsikringstagerens nærmeste, d. v. s. hans Ægtefælle og Børn, imod, at han ved Tegningen af en Livsforsikring berøver dem den Del af sin efterladte Formue, som de efter den øvrige Lovgivning har Krav paa, enten i Form af Boeslod eller som Tvangsarv. En Mand bør f. Eks. ikke kunne bruge hele sin Formue til at tegne en Livsforsikring til Fordel for sin Elskerinde paa Bekostning af sin Hustru og sine Børn.

Bestemmelsen forhindrer ikke Forsikringstageren i at stifte en i øvrigt gyldig Livsgave, idet den ifølge sidste Punktum ikke kommer til Anvendelse, naar Forsikringstageren har givet Afkald paa at tilbagekalde Indsættelsen af den begunstigede og derved berøvet sig selv Retten til uden den begunstigedes Samtykke at raade over Forsikringen. Men saa længe han ikke har lagt noget Baand paa sig selv til Fordel for den begunstigede, men frit kan sælge eller belaae Forsikringen, udtage dens Tilbagekøbsværdi etc., er den begunstigede ikke anderledes stillet end en testamentarisk Arving og bør derfor vige for Ægtefællens og Livsarvingernes lovmæssige Ret.

Hvad nugældende Ret angaar, er Spørgsmaalet om Ægtefællens og Livsarvingernes Ret overfor en Livsforsikring, tegnet til Fordel for Trediemand, ikke løst ved nogen udtrykkelig Lovbestemmelse, ligesom der heller ikke vides at foreligge nogen Afgørelse deraf fra de overordnede Retters Side. Naar Spørgsmaalet saaledes maa formodes forholdsvis sjældent at have været fremme i Praksis, beror det sikkert i første Række derpaa, at det langt overvejende Antal Forsikringer netop tegnes til Fordel Forsikringstagerens nærmeste, d. v. s. hans Hustru og Børn. Men i øvrigt maa det hævdes, at den foreslaaede Bestemmelse er i fuldkommen Harmoni med den bestaaende Retstilstand. De Betragtninger, der anføres herimod i Skrivelsen, er urigtige.

At Livsforsikringer af Lovgivningen saaledes betragtes som Gaver, fremgaar klart af § 30 i Lov af 18. Marts 1925 om Ægteskabets Retsvirkninger, jfr. tidligere § 25 i Lov af 7. April 1899 om Formueforholdet mellem Ægtefæller. Ministeriet har derfor ogsaa betragte det som aldeles utvivlsomt, at § 6, 2det Stykke, i Lov af 20. April 1926 om Ægtefællers Arveret og uskiftet Bo ogsaa kommer til Anvendelse paa Gaver, der bestaar i Tegningen af Livsforsikringer. Da der her i visse Tilfælde endogsaa gives Arvingerne Ret til at omstøde en fuldbyrdet Livsgave, vilde det være inkonsekvent at tillægge dem en ringere Stilling i Tilfælde, hvor der slet ikke er stiftet nogen mod Giveren beskyttet Ret for den begunstigede. Det bør ogsaa betones, at flere Bestemmelser i Ægteskabsloven af 1925, jfr. saaledes §§ 17 og 23, klart viser, at den ene Ægtefælle har